

La Vanguardia
del 24/04/2012

Vida d'excursionista

FRANCESC GURRI I SERRA (1921-2012)
Membre il·lustre del CEC

De molt jove, el seu oncle matern Josep Serra, a Pal·leja, el va iniciar en el coneixement i el gaudi de la muntanya. Més tard, amb un grup d'amics, van fundar la societat Tec i Avant i amb ells va començar a fer càmping. En acabar els tres anys de servei militar a Melilla, va decidir fer-se soci del Centre Excursionista de Catalunya (CEC). Així fou com, a partir de 1949, va començar a prendre part en moltes activitats i va conèixer un soci, l'Agustí Jolis que, en aquell temps dirigia la revista *Muntanya*. Allí va publicar petites monografies sobre santuaris marians.

L'any 1952 va rebre un ofici del secretari, Josep M. Gallach, on se li comunicava que havia estat nomenat vocal de l'entitat. Va formar part de la junta directiva durant gairebé 45 anys i va participar en les gestions que feren possible l'acurada restauració de la decoració modernista i el condicionament de la sala d'actes. També va gestionar l'adquisició d'importants lots de les publicacions de l'entitat per part de la Generalitat.

Una de les primeres activitats a la qual ell atribuïa una importància especial, fou la seva participació en un càmping internacional a l'estany de Boí. Allí va fer grans amics com el llavors president de la Secció, Josep Barderi, en col·laboració amb el qual van muntar una popular gimcana de vehicles.

Fou president del Club Català de Càmping, del CEC i vocal del Comité Español de Càmping.

ping i va ser nomenat cap del Servei de Terrenys de Càmping. Li va correspondre la tasca d'establir-ne la reglamentació i característiques tècniques de les seves construccions.

Poc temps després d'haver començat les seves col·laboracions amb la Secció de Geografia i Ciències Naturals, el president d'aquesta, en Narcís Rucabado i Comerma el va nomenar vocal de la junta, i va ser el seu successor quan Rucabado es va retirar. Va ser-ne president fins l'any 1989.

Entre els seus articles recordem *Dues històries insolites al peu del Cadí, amb la presència de l'emperador Moctezuma*. Un altre article que recorda amb afecte fou el que dedicava als canvis de nom que durant la Guerra Civil havien afectat alguns municipis de Catalunya que tenien el nom d'algun sant.

Va ser director de la revista *Muntanya* durant deu anys i, si la censura cridava l'atenció sobre els articles editorials escrits en català, aquests s'atribuïen a un tal *Mattera*, que vivia a l'Alguer on encara es parlava català... Aquests articles, sovint un xic atrevits per l'època, normalment tenien un doble sentit que s'escapava de la comprensió de la censura. Aconseguir això també era una mena de repte personal.

No cal dir que va continuar la seva presència a la junta directiva del CEC, que va pronunciar un munt de conferències, que va organitzar les primeres excursions col·lectives a l'es-

tranger a partir de 1957, i el primer càmping internacional a Suïssa. Un altre capítol el constitueixen els nombrosos viatges per tot el món que va organitzar fins a l'any 2004.

Durant 20 anys va compatibilitzar les tasques d'assessor i sots-cap del Servei de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona amb el de professor de Geografia de Catalunya al CIC. Va col·laborar a *La Vanguardia*, *El Correo Catalán*, *Teletext* i *Avui*.

MONTSERRAT LLORENS

La Vanguardia
del 15/12/2012

El primer vuit mil

MAURICE HERZOG (1919-2012)

Alpinista i polític

Va ser el meu segon contacte amb Maurice Herzog, però vaig tenir l'oportunitat d'estar-hi cara a cara durant dos dies. L'ocasió, vestida gairebé de gala, amb tot el glamour i l'esplendorosa escenificació, res fútil, d'un *Ancien Ministre de la República Francesa*, va venir a tomb gràcies a la sort d'escriure un llibre biogràfic sobre Maurice Herzog. Recordo amb afecte aquells dos dies sota els alts sostres d'un preciós saló de l'ambaixada francesa a Madrid, moblat a l'estil versallesc i sumit en aquella atmosfera que emana de la grandesa d'un personatge històric.

La primera ocasió en què vaig coincidir amb Maurice Herzog va ser a l'escenari que el va catapultar cap a un lloc mític de la història i el que, alhora, li va regalar una vida nova. El vaig conèixer durant un rodatge d'*Al filo de lo imposible* el 1999, al camp base de l'Annapurna.

El documental pretenia homenajear els dos escaladors que, el 3 de juny del 1950, van posar els peus per primera vegada en un cim de més de vuit mil metres. Van anar-hi Herzog i el seu company Louis Lachenal. Herzog era el cap de l'expedició, i liderava un magnífic grup integrat pels millors escaladors francesos dels anys cinquanta i dels més influents

Va perdre els dits de les extremitats en l'ascensió a l'Annapurna

de la història. Sense ser el més fort ni el més preparat tècnicament, la seva empremta i l'ambició el va portar dalt de l'Annapurna amb el seu col·lega. Però va ser durant el descens, èpic i al límit de la supervivència, quan es va produir la tragèdia. Herzog va perdre els dits de les extremitats, i Lachenal, els dels peus. La història va quedar immortalitzada al famós lli-

bre *Annapurna, primer ochomil*, autèntic best seller amb més de vint milions d'exemplars, i d'això en va prendre bona nota Charles de Gaulle, que el va nomenar secretari de Joventut i Esports i més tard ministre, entre el 1958 i el 1966. Els càrrecs polítics es van succeir amb un lloc de diputat per Roine i l'Alta Savoia (1962-1978) i l'alcaldia de Chamonix entre el 1968 i el 1977, la ciutat en la qual estigué de jove i que va despertar la seva passió per les muntanyes. També va assumir destacats càrrecs de responsabilitat en diferents societats i empreses, així com la de ser membre del Comité Olímpic Internacional entre el 1970 i el 1994.

Però especialment durant aquests últims anys, la figura de l'heroi nacional ha estat entremescada per la polèmica. La publicació d'uns apunts inèdits del seu company de cim Lachenal, amb altres escrits, com la recent publicació biogràfica, obra de la seva filla Félicité Herzog, han deixat en dubte l'autèntica veracitat del personatge històric creat al voltant de Maurice Herzog.

Un home, en qualsevol cas, que vaig entreveure entre llums i ombres, amb les seves contradiccions, les seves fortalles i les seves debilitats. Queda la frase que va citar mirant-me fixament, però intueixo que dirigint-se més cap endins: "Val més dir la veritat, que ser fort".

FERRAN LATORRE